Vid Topolovec

Zgodbice za odrasle

Prologa ni.

Drek

UVOD

Danes nihče več ne ve, zakaj obstaja. Vsi se premikajo, prehranjujejo, se pretvarjajo, da počno stvari, se učijo, a v nikomur se ne najde niti sledi pravega zadovoljstva. Hudobija in radost, zadovoljstvo in otožnost - vse to je eno, združeno v brezsmislu obstoja. Naslada, tako redka in dragocena med vsemi občutenji, se nam izmika med prsti, kot kakšna meduza, ki je morje ne more zagrabiti v svoj globokomorski prijem in je potegniti na dno, kjer se voda dotika zemlje. Čas je izničen, minuta neopazna, ljubezen je mrtva in zlagana. Pogled se izmika pogledu, duše so zakrnele, sreča se nam smeji skozi otobačene škrbave zobe in nam pravi: "Saj bo." Listje je za zmeraj odpadlo, drevesa so izsušena, voda je okužena in slabega okusa. Človeški dotik je preračunan, drag in neresničen.

JEDRO

Tomaž je zadnji človek, kateremu je bila dodeljena poslednja možnost, da nekaj začuti. Na Tomaževih očeh biva siva mrena, njegovo telo je šibko, njegov zamegljen um ga kljuva in neprenehoma ponavlja eno in isto misel: "Nekaj moram storiti." Vendar kaj? Saj vendar nima moči, da bi si odprl zadrgo, kaj šele, da bi iztisnil iz trebuha poslednjo solzo seča. Sanje o lastnem stranišču, o možnosti kakanja, so odplavale po greznici, ko je bila njegova mati še med živimi. Že vrsto let se Tomaž izgovarja na siesto in pravi

ljudem (kljub temu, da mu v mislih istočasno nabija "Nekaj moram storiti."), da ne more iztrebljati, ko je čas za počitek - namreč z ljudmi se druži le takrat, ko ne dela ali ne spi. V resnici sploh ne dela, pretvarja se, da dela. Tomaž je v resnici Matjaž, ki se pretvarja, da biva med nami. Bumbar!

Na Matjaževih zvitih nogah se razraščajo nepravilni nohti, ki mu lezejo pod kožo in ustvarjajo gnoj. Vsak večer mu medicinski brat sname plastične vrečke, ki jih ima obute preko stopal in jih skupaj z zatečenimi prsti ožame v lesen sod. Po ožemanju privzdigne noht na palcu, katerega je pri korenini zašil na meso, da sedaj deluje kot nekakšna loputa in vtakne črvivi štrcelj v svoja debilna usta, da lahko Matjaž seslja ta sladek izcedek, ki se čez dan tvori v majonezo s kečapom. Tako se Matjaž nahrani sam s seboj. Njegov drek se v njegovih prebavilih nekako spremeni v hrano in ga ohranja pri življenju. On je življenje, ki se ohranja v dreku. Njegov drek je smrt. Njegova smrt je ljubezen. Njegova ljubezen ne obstaja. Kako bo torej kakal, če je poln je dreka, ki ga ni?

Levi Lujo je stopil izza vrat na hodnik in Matjaž mu je rekel: "...ne priporočam ti vstopa v kopalnico." On pa mu je odgovoril z: "Ni panike! Jaz rad voham drek!"

"No, če je tako, potem pa le s polnim srcem in odprtimi nosnicami naprej," si je mislil Matjaž in bil tiho. U! Nova misel. Morda mu bo uspelo prikakati spoznanje, da mora svoj neobstoječi drek izsrati, namesto, da ga melje v neskončnost. Pa vendar - kaj je to blato? V katerem kotičku telesa bi se znala nahajati odskočna deska za izvedbo govnje salte v stranišče? Matjaž, poglej vendar v svoj um! Poglej tja, kjer nastaja tvoja misel o dejavnosti. Ugotovi, da to, kar tuhtaš in načrtuješ, nima vrednosti! Ločen si od stvarnosti, Matjaž Drekobrbec. Zabit si kot tvoja mrtva mati, Tomaž Ničevedec. Rit imaš zamašeno in tvoj um je ptičja brozga.

ZAKLJUČEK

Nekaj sproži miselni preboj, kar pripravi Matjaža do tega, da izserje svoj monolog:

"Drek smerdi. Drek je za jesti. Mene včasih ne da, da bi se odneso. Kaj pa če me je odpelo? Mogoče, je v, da ni? Drugače pa me je do tja pelalo, da sem se odneso. Pa tudi, če me ni, kaj potem. Včasih me je do kraja, čeprav drek ni do kraja. Pravzaprav je tudi kolo dobilo ime po sebi, ker sem jaz tak reko. Kaj ji speko palačink? ALi ne? Lakota se nabira v trebuhu mi, srat me tiši, kaj naj zdaj stori? Ono ni od muh. Če pa je do velike mlake prišo, te pa se je v srno dobo! Čeprav ne. Smeldlevi dlek me je odnesel čez višave, popeljala si me v gozd in grozna smetana mi steka je v uho. Kar tako, po širokem, papočez. Jaz sem idiot. Jaz sem debil. Kreten. Imbecilus maximus. Kar se v meni trka, nima več do roba. Zmeden đibil. Hej! Pojej krompil. Lažje mi gre od rok momljanje in govorjenje v jeziku živali, kot sestavljanje smiselnih povedi. Zaskrbljujoče! Jaz grem srat."

To so bile zadnje Matjaževe besede. Umrl je. Nikoli ni izvedel

O Ivi

"Igra je končana," je zaklical Tomaž in dodal: "brisalci so hin. Haha."

Ivi to sploh ni bilo všeč in z vprašujočim pogledom mu je zategnila kar po domače: "Tomaž, pa ke nisi ti avtov neke šraufau, ko si bil še v Dugi gori, veš ke mislem?"

Tomaž je seveda vedel, da misli Iva, da je v Dolgi Gori popravljal avtomobile. Vedel je tudi, da Iva dostikrat misli neke stvari, ki imajo sicer rep in glavo, so pa v dobršnji meri slepe narave. Že od poroke dalje mu je šla na živce in večkrat mu je živčnost zrasla preko meje, ki razmejuje umirjenega človeka od človeka, ki se pretvori v blazneče bitje in tokrat je njena izgovorjava besede 'mislem' sodu izbila dno. Pobesneli Tomaž je v roko prijel kladivo in se z močjo treh zetorjev začel v ritmu klatiti v trebuh in ob tem vpiti himno nogometnega društva Maribor. "Naj se sliši, naj se ve!" si je mislil in zamahoval ter migal z glavo kot golob. Iva je zaslišala znano melodijo, ki je v njenem telesu sprožila poplavo goreče želje po divjem plesu in zaplesala je. Plesala je, kot da jutra več ne bo. Plesala je v trenutku, ki je odzvanjal tisočletja. Sukala se je hitreje od kuhle, s katero osnovnošolska kuharica Zofka, ki se fiksa s speedom, oblizujoč se, meša obaro in zgodilo se je, da se je njena trebušna maščoba od sile začela taliti. Vrisknila je: "Tomaž! Zaj mi ga moreš vtaknit notre!!" in Tomaž, ki je še zmeraj v zaprepadenosti in kot v transu razbijal po sebi in pel v sonce, je z eno samo bliskovito potezo odpel zadrgo in iz hlač se mu je z nepopisno naglico izstrelil Bartolomej, kot je bilo ime njegovemu penisu in zadel Ivo naravnost v njen masleni popkov cvet nastanka. Energija, ki se je sprostila ob preboju je izničila vso vesolje. Ostanki prvobitne juhe, ki jo je Iva pojedla za kosilo so brizgnili v praznino in iz njih so se rodile zvezde, ki jih dandanašnji uporabljamo za smerokaze, ko plovemo po morju. Ivini možgani so razgradili njeno telo, iz katerega je nastala

magmasta bunka, ki se je kasneje shladila v planet, kateremu sedaj pravimo naš dom. Njeni možgani so izhlapeli v nebesa, ki so zmeraj obstajala in se preoblikovali v tisto, v kar verjamejo verniki vseh ras. Njeni možgani so se sparili s Tomaževim orodjem za popravljanje avtomobilov in rodila sta Boga, ki je rodil Jezusa. Jezus je rodil Adama in Evo in nekega dne, ko je Adam prišel iz šihta, je v svojem stanovanju našel golo Evo, ki je mimogrede imela izjemno postavo, v svoji spalnici pa je na postelji našel v francoski poziciji mišičastega medicina Adolfa, ki je bil prav tako gol, ga pretepel v prah in užil kar skozi nos. Na žalost je bil Adolf zastrupljen z židovstvom, zato je Adamu začel pospešeno rasti nos, ki je razvil svojo osebnost in pridobil lastno voljo. V enem mesecu mu je zrastel tako, kot da bi se Ostržek petnajstkrat zlagal in ves čas je silil dekletom pod krila, vohal je tudi potne medprstne svaljke nog ljudi, zelo rad je imel vonj po kavi, najbolj pa ga je privlačil vonj po strahu. Adam ni več točno vedel, kaj naj naredi, saj je njegov nos počasi a vztrajno iz njega Črpal voljo do Življenja in jo pretvarjal v izgrajevanje svoje osebnosti in preoblikovanje svojega izgleda.

Saj ne. Nič od tega se ni zgodilo. Tomaž ji je odgovoril: "Res ne bi vedel, kaj misliš, Dolga gora je znana po tem, da ne premore avtomobilov, pa tudi sam sem bil v Dolgi gori samo enkrat, tja pa sem pripotoval z vlakom."

Neka še do sedaj neobčutena sila se je pričela širiti iz srca preko prsi in skozi vrat v hrbtenico, kjer se je v sunku pognala proti kolenom, katera so ji klecnila in možganom, ki so ji meglico misli zbistrili v eno misel: "Jaz ne vem, ke mislim."

Manena

V središču srca Manene se je že od časov pradavnih bohotila in šopirila v vsej razkošnosti cvetja in vlažnega življenja džungla, v kateri so prebivali ljudje brez smisla za humor. Okoli dreves in njihovih hiš so skakali odeti v prepleteno suho listje. Vsak je s seboj nosil vrečo, balone in flomaster. Mimo Tonija je ravnokar prišepal Beno, ki si je zvil kurac v ovci. "Kaj te gre, da se tebe?" ga je vprašal Beno. "Pa tak te, ke se neja hoče!" mu je odvrnil Toni in oba sta začela napihovati balon (Toni rdečega in Beno rumenega) in ga napihovala, dokler ni počil, se prijela za trebuh in se zakrohotala.

Kakšno naključje! Pa saj to vendar ne more biti res, sploh, vau. Je to res... Lej Nešnik? Jap, je. "Ka zaj pubeci, bomo fafali al bomo jodlali?" je vprašal Lej. Zraven se je pojavila Lada Niva in rekla "Se pa če nejamo uste, kak bodo te djale?" Lada Niva je bila znana po tem, da se je že pred leti zapletla s Knausom, ki je bil mož od Tunike - kako so to vedeli, Lada je bila zelo glasno bitje. Vse, kar je izrekla, je izrekla strašansko na glas. Vse, kar je prišlo iz njenih ust, je bilo slišati povsod in iz njenih ust je prišla tudi postelja, na kateri je Knaus delal ljubezen do Nive. Največja strahota je bila v tem, da Lada nej perdela sköze ritno, temvéč sközi üstne in perdela je vsakič, ko je Nej rignil. Nej je rigal skozi trebuh, ki je bil z medicinsko sponko pripet na hozntregarje od Knausa, katerih Knaus ni slekel že petnajst let in vsakič, ko je Knaus zategnil kozarček hitrega, je Nej moral rigniti. Knaus je bil alfa alkoholik s tremi zobmi, katerega njegovo mizerno življenje več ni motilo. Motilo ga je edino, da je moral

prodajti svoje zobe Tuniki, ki si jih je nabavila z namenom, da si okrasi svojo vagino in svojo levo bradavičko (ne vprašajte kako), kajti Knaus ji je, čuteč odtujevanje od lastnega jaza in posledično od Tunike, nekoč, ko se je vsa ta spletka spletkarska pričela kuhati, prišepnil, da ga rajca, če ima diklina večje število zob.

Vsepoklau

V dvajsetih letih dvajsetega stoletja je v Kotljah na Koroškem živel fantič po imenu Štefan Ormož. Njegov oče Sergio je bil zelo debel in masten mesar in vdovec in Segrio je Štefana že pri rosnih petih letih uvedel v posel trgovanja z mesom tako, da mu je nekega zimskega jutra po zajtrku rekel: "Sine, zj bowa pa šwa pa poklaua enga kóčija." "Ati, ka pomeni poklaua?" ga je z debelimi očmi vprašal Štefan, ki je bil okoli ust še zmeraj popackan z mokovo kašo. Sergio je vedel, da ga bo sine Štefan nekoč to vprašal in odgovoril mu je s pripravljenim odgovorom: "Pomeni, da mu bova vzela malo rdečega soka, zraven pa nama še bo zapel eno domačo, vriskajočo živalsko pesmico!" "Jeeeeej! las mam rat pjesme od živaŁa!" je mali Štefan bučal od navdušenja in zdirjal iz koče butarice. Sergio se je s priprtimi očmi zazrl za njim, mljasknil z ustnicami in pomislil: "Kako hitrih nog je," ter učiteljsko zakorakal proti hlevu, kjer se je redilo deset pujsov, šest krav, trideset kokoši in dva petelina, katerima je bilo ime Rubens in Barrichello.

Vsak hlev ima samo enega vladarja, zato je nastala v hlevu strašna zmeda, ko je Sergio vanj naselil Baricchella, bivšo siroto. Krave so pričele molsti same sebe in piti svoje mleko, nekatere kokoši so si odsekale glave in tekale okoli kot saj veste kaj, druge kokoši so spale z zaprtimi očmi, pujsi pa so ustanovili turbofolk ansambel Srcé teme in s polno silo igrali živalim, ki so v ritmu počele nesmisle. Živalsko norenje je trajalo cel teden in trajalo bi še dlje, v kolikor Barrichello na tisti usoden dan ne bi napačno pogledal

Rubensu v oči. Srdit boj med petelinoma, ki se je dogodil natanko sedemnajst mesecev pred dnevom zakola, je določil Rubensa za zmagovalca, Barrichello pa se mu je ponudil za spolnega sužnja in Rubens je njegov predlog s polnim zanosom sprejel. Pujsi so bili spet samo pujsi, kokoši so poiskale svoje glave in si jih prišile na vratove, krave pa so naletele na bio-vodo in jo odslej vsak dan s slastjo uživale. Od tistega dne dalje ni minil dan, ali bolje rečeno - noč, ko se škrlatna petelina, kraljéva princa temačnega seksa ne bi šla kakšne živalske igrice. "Kikiriki!" je tulil v luno Barrichello med tem, ko ga je Rubens kljuval v zadek. Spet je kmetija obratovala po stari in preverjeni ureditvi, živali so čakale na zakol, Sergio je čakal na klanje, mali Štefan pa se je ukvarjal z origamijem in včasih na skrivaj kadil.

No, pa se vrnimo k zgodbi o Štefanu. Kot že rečeno, sta oče in sin odšla v hlev, kjer je živina po večini še spala. Žarki prve jutranje svetlobe so obsvetili spokojne obraze spečih živali.

Raj (2011)

Sem iskal najboljšo stvar, nekaj, česar se da držati, nekaj kar ostane. V raj sem šel iskat, a le čudežno drhtenje je bilo najdeno in neprijetno mi je bilo, ker v resnici sploh nisem bil na Zemlji, sploh pa - nisem bil prisoten. Čudovita ptica je vzletela in rosa je padala iz njenih kril, ko se je jutro kot zarodek še razvijalo v stvarnost. Sam sem ležal v mokri travi, duhal cvetlice, čisto sam sem povaljal mah, na katerem sem prespal noč. Všeč mi je bil svež in mrzel vonj po mladem listju in vlagi in zaželel sem si, da se ta vonj nikdar ne bi spremenil in da bi ostal v večnost in me obdajal kot aura. Zaljubil sem se v prekrasno nimfo, a še preden sem si jo dodobra ogledal, se je naredila nevidno in izginila. Vstal sem se, pretegnil svoje ude, da sem slišal, kako so popokali in izdihnil. Kot jata duhov se je megla valila čez pokrajino, ampak ni me bilo strah, da bi se izgubil, začel sem hoditi. Mokra praprot mi je segala do pasu in s konicami prstov sem se je dotikal, med tem, ko sem hodil po starodavni potki. V daljavi so se slišali skoviki ptic, opic in petje žab. Nisem hodil dolgo, ko sem zaslišal glas neke ženske, govorila je svojemu možu:

»Pofukala te bom, potem pa si bom pičko obrisala v tvoj predpasnik.«

Skril sem se za grm in skušal razločiti postave iz smeri iz katere je prihajal zvok. Pogledal sem skozi vejevje in videl nekakšne vrste kamnito ploščad, na kateri je stal velik okrogel kamen in na njem pripet mož, ki je nemočno gledal ženo.

»Ne grem se več teh igric. Ne bom več lagal, vse bom oddal ob pravem roku, prisežem. Slab človek sem!«

»Zanalašč te bom nategnila kot svinjo, požri že to viagro, gnoj!«

Polovica poslovilnega pisma

"Življenje je lepo!" je bila prva misel, s katero sem se prebujen izstrelil v dan, dan, ki je je izkazal za svojevrstno nenavadnega in zagotovo za enega izmed tistih, ki so, brez, da bi se o njih napisala zgodba, nedokončani. Za razliko od ostalih juter, se je tokrat moje telo in srce Čutilo pripravljeno oditi in odigrati svojo vlogo v človeškem ekosistemu in zdelo se mi je, da je vse dobro in pravilno. Umit s hladno vodo sem, tako, da sem na ostankih vlage na obrazu ob tem začutil mraz, odprl vrata hiše in zakorakal po stopnicah. Na avtobusu sem na hitro, kot mi je bilo že od nekdaj v navadi, v mislih preletel svoje Življenje in opazil, da sem nekako preskočil zadnjih nekaj let svojega Življenja in takrat sem si mislil: "Aj. Ne da se mi." Nisem se pogledal niti v enem oknu katerekoli vrste, nisem pokadil cigarete, preden sem vstopil na faks in misli sem imel zbrane in osredotočene na eno zadevo; danes se bom ubil. Pozdravil sem prijatelja, prijatelj me je pozdravil nazaj. Hodeč po hodniku sem videl in slišal, kako sta se dva profesorja šalila in se na koncu šaljenja zahihitala, se poslovila in odkorakala vsak proti svojemu kabinetu in še sam sem se moral nasmehniti, saj sem slišal, da je eden izmed njiju rekel nekaj takega, kot: "Za njo pa res ni druge rešitve kot to, da se jo zapre v norišnico." Vsedel sem se v razred in čakajoč na profesorja pustil, da so mi misli še zadnjič, preden bom moral pozornost usmeriti k pouku, malo odtavale. Nato sem sledil pouku.

Vse, kar bi znalo biti v napoto zdravemu umu, je bilo pozabljeno, vsaka napaka, vsak "glitch" v razmišljanju je bil izničen - razumel sem sebe in razumel sem okolico. Nihče v predavalnici ni vedel, da me tokrat vidi zadnjič, pa saj to tudi ni bilo tako važno.

Važno je bilo, da se poslovim od prijatelja ter napišem pismo za starše in za sestro.

Prijateli - zate vem, da razumeš. Za tem, ko sem okusil, kaj pomeni ljubezen, je v meni zazevala praznina brez mer. Karkoli sem skušal narediti, da bi zapolnil luknjo, da bi se popravil - vse je propadlo in dodalo h globini jame. Kakorkoli sem se lotil težave, prav nič na koncu koncev ni spremenilo dejstva, da trpim in da bom, če sklepam na podlagi opažanj o svojem življenju, vsakič znova zašel in da bo bolečina vsakič znova hujša. Zajadral sem v jamo na ogromni skali, ki je skoraj navpična, jadralo je crknilo, moje roke in noge so zgnile, pajek je okoli mene spletel mrežo in me prilepil na zid in po nekem čudnem naključju nisem več čutil lakote in žeje, torej sem divje in z vso silo rastlinjačil v pozabljeni jami. Tekla so leta in občasno sem skozi vhod v jamo zagledal, kako je mimo nekaj Švignilo s preveliko naglico, da bi prepoznal obliko, nakar je nekega dne to nekaj priletelo in se v moji jami ustavilo. Bila je smrt in ponudila mi je, da me z mojim pajčevinastim kokonom vred vrže v prepad. Rekla je, da nisem edini, kateremu se je to vse skupaj pripetilo in da bo še vse vredu. Rekla je, naj ji zaupam.

Jaz sem človek, katerega ga je težko imeti rad.

"Oooh", je za dvesto sedemnajstim pogoltnjenim čokoladkom nepotešeno in z gospodovalnim glasom potožila tolsta Magda. "Šeeeeeh!" je zakrulila skozi čokoladno likersko mrežo, ki se ji je spletla skozi goltanec in suhljati postrežček Jaka je nemudnoma pohitel po lestvi do Magdinih ust in ji v vanja vstavil čokoladno čokolado. Njena usta so se zaprla, kot da bi bila na vzmet in se enako hitro tudi odprla in nato zaprla in tako dalje, dokler ni, še zmeraj s hrano v ustih, poklicala: "JAaAAaaA," je zabrbotalo iz Ilke, ojoj! "KaaaaaaAAAA!"

Jakob, ki je bil že na tleh, bašoč novih sladkarij na svoj zlat pladenj, se je s skrajno resno formacijo svojih našpičenih brk in v račji obraz narejenih ustnic obrnil na svojih moških petah in se z izbranim pogledom zazrl v Magdine oči ter v vsej pripravljenosti dahnil: "Da, madame?"

"DAJ MI BOMBOM!!!!!!!!!" je s svojim gromkim glasom zatuilila Magda, da se je stresla vsa zemlja.

V začetku je bil maron in maron je bil bonbon in bonbon je videl, da je dober in vzkliknil je k bogovom, da bi rad bil manjši in tako je nastal prvi palček. Palčke se enostavno prepozna po njihovih značilnih rjavo obarvanih očeh, ki spominjajo na planet Pluton, od koder tudi izhajaja prvi palček in vsi njegovi potomci. Ker so nastali iz bonbona, jih že iz zlatih časov starega Egipta pripravljajo v sladki solati, postreženi ob ostrižu. Vse do današnjih dni tovrstno kulinarično udejstvovanje ni ogrožalo obstoja palčkov, katerih poglavitna lastnost, zraven njihove legendarne sladkosti, je njihova izredno močna želja po množenju, v preteklih letih pa se je zaradi

neprestanega naraščanja povpraševanja po solati iz palčkov, ki je največje v Ljubljani, njihova vrsta znašla tik pred izumrtjem. K sreči so znanstveniki izumili veličastno napravo, ki ne samo, da palčke klonira, celo početveri jih! Tako so na planetu Zemlji bili palčki na začetku njihovega obstoja, so še zmeraj in prav gotovoto bodi tudi v prihodnosti, dokler bodo obstajali sladkosnedi sladokusci, v prvi vrsti hrana.

Nekateri ljudje se ne strinjajo s spreminjanjem palčkov v hrano in takšno početje označujejo za neetično, hudobno, celo barbarsko. 'Tudi mi smo bili nekoč palčki!' vzklikajo na protestih, 'Palčki so tudi Živa bitja!' vpijejo v en glas. Vendar predsedniku ni mar za njihove kaprice in nesmiselna blodenja. Predsednik je človek, katerega načela so tako ostra, kot njegova brada in nos. 'Kar je sladko, je hrana' piše na njegovi skodelici, iz katere ob jutrih pije čaj. V Sloveniji lahko predsednik kandidira za monarha, kar mu ob izvolitvi omogoči trgovati z ljudmi in sloni. 'Kako je sploh mogoče, da sloni obstajajo?' se vpraša pozoren bralec. V letu 1774 je monarh iz Avstralije naročil takratnemu vrhovnemu hindujskemu guruju Shzpakhniju, naj mu pošlje darilo, zaradi Česar se je hidujski guru Shzpakhni znašel v hudi godlji, saj ni verjel v darila, niti ni vedel, kakšno obliko bi naj imela ali kaj sploh naj bi bila ta darila. Tri cel dni je prebedel brez spanja in v gozdu evkaliptusov med koalami razmišljal o konceptu darila. Ko je ugotovil da, mora imeti darilo vsaj en kilogram, barvo in elastičnost, je iz njegovih ust skočila miš in ga smejoč vprašala: "Ali si kaj jezen name, ker nisem dovolj težka?" "Ne, vendar brž skoči nazaj, saj nisi tisto darilo, ki bi ga rad podaril monarhu iz Avstralije." In ko se je spomnil, da mora biti darilo tudi inštrument, je izmed njegovih prstov na nogi pokukal svizec in zakričal. Shzpakhniju tudi to ni bilo všeč in svizca je poslal nazaj.

Takrat pa je spoznal, da mora imeti darilo povrh vsega še dolg rilec in spremenil se je v slona, se postavil na zadnje noge in zatrobil kakor šolan trobentač. Šel je na ulico in trobil, vendar ga nihče ni slišal, niti videl. Kot duh je hodil med ljudmi in kajkmalu srečal še nekega slona, ki mu je bil na rilec podoben. Vprašal ga je, ali tudi njega ljudje ne vidijo in ne slišijo in odvrnil mu je: "Da, tudi mene ne vidijo in ne slišijo." Zakaj, ga je vprašal. "Ker sem izmišljen." Ali sem potem tudi jaz izmišljen, ga je vprašal slonček. "Da." Kako potem, da vidiva drug drugega? "Ker sva oba izmišljena." Nato je odplaval do Avstralskega monarha in ostal pri njem, kljub temu, da je samo eden izmed njuju videl drugega. Torej so si slone izmislili v Indiji in Še sreča, da so jih izumili, saj bi v nasprotnem primeru bil svet pokrit s prahom, namreč sloni sesajo prah in najrevnejše države imajo globalno dvigovanje prahu, saj si ne morejo privoščiti dovolj slonov. Sloveniji se na srečo dobro piše, saj je bogata država, ki je sprejela predsednika medse kot monarha in še v istem trenutku, ko je postal monarh, je poskrbel, da se vsak peskovnik, vsako mravljišče, vsak blatnik od avtomobila, vsaka ročna ura, vsaka travca, vsak otročiček, vsak kovač, vsaka klet in vse ostalo bleščalo od popolne odsotnosti vsakršne sledi prahu. Trikrat hura našemu monarhu! Slone je kmalu za tem prodal dalje in se v celoti posvetil reševanju problema palčkov, bil je namreč mož volje in vztrajnosti in ni počival, dokler ga ni nekega doževnega jutra, ko se je vso mesto trudilo izgledati karseda lepo in uglajeno, razrešil in svoji hiši razglasil svojo zmago. Poklical je glavnega znanstvenika in mu naročil naj popedeseteri kloniranje palčkov. Vsi v dvorani so navdušeni zajuckali in se pričeli jokati, kaj jokati, cmeriti od sreče! Eden preko drugega so se objemali in ves čas nekako lazili zmeraj bližje centru njihove razporeditve v prostoru, dokler se niso tako zgostili, da je iz središča zazevala črna luknja, ki je posrkala cel planet, vključno z letali,

sateliti, raketami, mrčesom, pticami, nesnago in ostalimi predmeti, ki so tako rekoč lebdeli nad njim. Planet je dokončno izginil in se do konca vesolja ni ponovno pojavil v nikakršni obliki, zato so imeli tisti trije prebivalci Marsa, ki so se nanj šele pred kratkim preselili iz Zemlje, neverjetno srečo, hkrati pa so z nedavnim izginotjem Zemlje prevzeli izredno pomembno nalogo - nalogo, da ohranijo človeški rod. Na žalost je bila naloga p